

domáhati na žalobci, aby se zdržel konkurenční činnosti, ježto jeho služební poměr byl zaměstnavatelkou samou rozvázán a již netrval. Žalovaná firma si však zvláštní smlouvou zaručila, že se žalobce zdrží konkurenční činnosti po dobu dvou roků, a je proto povinna platiti smlouvenou odměnu za toto zdržení se obchodní činnosti se strany žalobcovy z této zvláštní smlouvy, nehledíc na závazky, které jí postihují ze služební smlouvy pro její porušení. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, není mylný výrok odvolacího soudu (§ 503 č. 4 c. ř. s.), ač nelze úplně schváliti jeho rozsudečné důvody.

Prvý soud vyhověv částečně žalobě, vypočetl zbytek zažalované pohledávky mylně (početní chybou) částkou 22.752.90 RM místo správně 886.90 RM. Tutéž chybu učinil i odvolací soud ve svém rozsudku, jímž vyhověl odvolání. Bylo tudíž opravití tuto chybu podle § 419, posl. odst., c. ř. s.

Čís. 16598.

Správce zabaveného majetku politické strany, jejíž činnost byla zastavena nebo která byla rozpuštěna, ustanovený příslušným okresním úřadem k úkonům vytčeným v § 6 vlád. nař. č. 202/1933 Sb. z. a n., není oprávněn k vedení sporů, týkajících se realizace zabaveného majetku, třebaš k tomu byl uvedeným úřadem zmocněn.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1937, Rv I 1839/36.)

Srov. rozh. č. 15578 Sb. n. s.

Žalobce Dr. Karel L., advokát v D., se na žalovaném domáhá zaplacení 3.166 Kč 90 h s přísl. za inserečné, odvoláváje se na příkaz daný mu okresním úřadem v D., který jej ustanovil správcem zabaveného jmění bývalého časopisu »N.«. Proti žalobě namítl žalovaný především nedostatek aktivního oprávnění žalujícího správce ke sporu, uváděje, že okresní úřad v D. není oprávněn pověřiti žalobce k podání žaloby, ježto jmění časopisu »N.« připadlo státu. I kdyby však byl k tomu oprávněn, nemůže žalobce žalovati vlastním jménem. **Soud první stolice** uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž jde, v důvodech: Z §§ 15 a 19 zák. č. 201/1933 Sb. z. a n. jasně vyplývá, že teprve zbytek čistého jmění, zbylého po likvidaci, připadne státu. Jde tu o jakýsi trest, tak jako jej zná zákon na ochranu republiky. Příčilo by se úmyslu zákonodárce, aby majetek korporace, která byla rozpuštěna, připadl bez předchozí likvidace státu. Vždyť by stát tehdy, kdyby ono jmění bylo předloženo, ručil podle § 1409 obč. zák. věřitelům. Podle § 5 vlád. nař. č. 202/1933 Sb. z. a n. spravuje zabavený majetek rozpuštěné strany okresní úřad resp. jím jmenovaný správce, jest tudíž také okresní úřad zmocněn dáti příkaz k žalobě, neboť k správě zabaveného majetku patří i vymáhání pohledávek a oprávnění okresního

úřadu k zmocnění k zažalování pohledávek plyne přímo ze zákona č. 201/1933 Sb. z. a n. Jak již shora řečeno, připadá teprve likvidační přebytek státu, ježto však v souzeném případě není dosud likvidace skončena, nepřipadlo jmění ještě státu, takže jej ani nemůže zastupovati finanční prokuratura. Podle názoru soudu jest žalobce aktivně oprávněn k souzenému sporu i hledíc na to, že z celého obsahu žaloby jest patřno, že žaluje jako okresním úřadem ustanovený správce jmění rozpuštěného časopisu »N.«. Jako může správce konkursní podstaty pohledávky zažalovati vlastním jménem, může to obdobně učiniti i správce likvidační podstaty, neboť užití obdoby nasvědčuje i to, že za správce likvidační podstaty má býti zpravidla určena osoba ze seznamu správců konkursní podstaty (§ 3 řeč. vlád. nař.). O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek. D ů v o d y: Odvolatel vytýká především zmatečnost podle § 477 č. 5 c. ř. s., kterou vidí v tom, že žalobcem neměl býti ustanovený správce Dr. L., nýbrž Československý stát, a že ten měl býti zastoupen finanční prokuraturou, a z toho odvolatel dovozuje, že žalující strana nebyla řádně ve sporu zastoupena. Výtka zmatečnosti není důvodná, neboť žalobcem jest Dr. L. jako správce jmění bývalého časopisu »N.«, a to jako správce ustanovený okresním úřadem v D., kterému uvedený úřad dal dne 28. srpna 1935 příkaz k vymáhání pohledávek. Když tedy Dr. Karel L. vystupoval ve sporu jako strana a když byl při úkonech, které sám nekonal, řádně zastoupen, nelze s úspěchem uplatňovati zmatečnost podle § 477 č. 5 c. ř. s. Otázku, zda byl Dr. Karel L. oprávněn žalovati jako úřadem ustanovený správce zabaveného majetku, nebylo řešiti s hlediska zmatečnosti, nýbrž s hlediska aktivní legitimace. V té příčině jest uvažovati, zda neměl býti žalobcem Československý stát a zda by v tom případě musil býti žalující, stát zastoupen finanční prokuraturou. Není sporu o tom, že majetek bývalého časopisu »N.« byl vyhláškou okresního úřadu v D. zabaven podle § 1 vlád. nař. č. 202/1933 Sb. z. a n. Soud první stolice správně uvedl, že se na zabavení majetku i na jeho likvidaci a na vymožení pohledávek bývalého časopisu »N.« vztahují předpisy zák. č. 201/1933 a vlád. nař. č. 202/1933 Sb. z. a n. Podle § 13 zák. č. 201/1933 Sb. z. a n. může zabavený majetek politické strany, jejíž činnost byla zastavena, býti podroben likvidaci a likvidátoři jsou jmenováni úřadem, který určuje jejich práva a povinnosti, a teprve čisté jmění, jež po likvidaci zbude, propadne ve prospěch státu (§ 19 uved. zák.). Podle § 5 řeč. vlád. nař. spravuje zabavený majetek politické strany okresní úřad, nebo způsobilá osoba, kterou okresní úřad za správce ustanoví. Poněvadž tedy likvidace majetku bývalého časopisu »N.« není ještě skončena, nenáleží zažalovaná pohledávka Československému státu, nýbrž rozpuštěné straně, a když tedy Dr. Karel L. jako okresním úřadem ustanovený správce tohoto majetku podle příkazů daných mu okresním úřadem, aby vymáhal pohledávky rozpuštěné strany, podal v dotčené vlastnosti (funkci) žalobu, není námitka nedostatku aktivního oprávnění odůvodněna. Podání žaloby a zastupování

před soudem náleží k obvyklé správě majetku a podle § 6 vlád. nař. č. 202/1933 Sb. z. a n. je právě správci uložena veškerá péče, které takvato správa majetku vyžaduje, a správce odpovídá za majetkové újmy, které vy vzešly zanedbáním této péče. Pokud odvolatel srovnává vymáhání pohledávek rozpuštěné strany s t. zv. »kaducitou«, přehlíží, že teprve po likvidaci případně čistý přebytek státu, a nejde nepochybně tudíž dosud ani o jmění státu, ani o jiné jmění postavené na roveň státnímu jmění. Proto správně posoudil soud první stolice otázku aktivní legitimace zákonného zastoupení. Taktéž první soud správně a výstižně odůvodnil svůj názor odkazem na to, že jako v konkursním řízení není potřebí, aby konkursní správce předkládal plnou moc, když žaluje jménem konkursní podstaty, nepotřeboval ani žalobce ještě zvlášť předkládati plnou moc o tom, že byl ustanoven okresním úřadem k provedení likvidace majetku bývalého časopisu »N.«, ježto to nebylo ani sporné.

Nejvyšší soud zamítl žalobu.

D ů v o d y:

Podle § 5 vlád. nař. ze dne 3. listopadu 1933, č. 202, kterým se podle § 12, odst. 3, a § 14 zák. ze dne 25. října 1933, č. 201 Sb. z. a n. vydávají podrobné předpisy o zabavení, úschově a správě majetku politických stran, jejichž činnost byla zastavena nebo jež byly rozpuštěny, a o opatřeních, aby tento majetek neunikl zabavení, — spravuje majetek politické strany, jejíž činnost byla zastavena nebo která byla rozpuštěna, okresní úřad, v jehož obvodu se majetek ten nachází. Okresní úřad může však také ustanoviti způsobilou osobu správcem tohoto majetku nebo jeho části, a to zpravidla z osob, zapsaných do seznamu správců konkursní podstaty a správců vyrovnacích.

Podle § 6 řečeného vládního nařízení je správce zabaveného majetku povinen zjistiti stav majetku, spravovati jej podle pokynů daných okresním úřadem a vydávati o správě zevrubný účet. Správce jest povinen užítí péče, kterou vyžaduje předmět správy, a odpovídá za majetkovou újmu, která by vzešla ze zanedbání povinností mu uložených.

Nejvyšší soud vyslovil již v rozhodnutí č. 15578 Sb. n. s., že obsah naposledy dotčeného předpisu není tak zcela určitý, aby bylo z něho beze všech pochybností možno usouditi, že dotčené vládní nařízení zamýšlelo dáti správci zabaveného majetku stejné procesní postavení, jaké náleží správci konkursní podstaty podle §§ 79, 81 konk. ř., kterážto ustanovení zákona mají předpisy určitější a podrobnější. Ani obdobné užítí těchto předpisů konkursního řádu na souzený případ není na místě, ježto podle spisů nejde zatím ještě ani o likvidaci zabaveného majetku podle §§ 13 a 15, odst. 1, zák. č. 201/1933 Sb. z. a n., a žalobce také nebyl úřadem ustanoven nebo schválen jako likvidátor, nýbrž jde jen o zjištění a zatímní správu tohoto majetku, tedy o úkony rázu spíše hospodářského než právního, a to podle pokynů daných

okresním úřadem žalobci jako správci zabaveného majetku bývalého časopisu »N.«. Jde tu sice o samostatnou podstatu majetkovou, z níž však přebytek má podle § 19 uved. zák. připadnouti státu. Z toho plyne, že tu jde o zájmy státu. Z toho plyne, že tu jde o zájmy státu, které se již nedotýkají politické strany, jejíž činnost byla zastavena nebo která byla rozpuštěna, nýbrž po případě osob třetích, a tyto zájmy musí býti vypořádány mezi těmito osobami a státem.

Uvedený § 6 řečeného vládního nařízení neposkytuje tudíž dostatečného podkladu pro to, aby správci zabaveného majetku mohlo býti přiznáno výhradné oprávnění k vedení sporů, které se týkají tohoto majetku. Není ovšem překážek proti tomu, aby se správce na straně finanční prokuratury jako procesního zástupce státu zúčastnil sporu jako její poradce. Pro názor, že ve sporech, týkajících se zabaveného majetku, má vystupovati jako procesní strana stát a nikoliv správce onoho majetku, svědčí alespoň náznakem ustanovení § 4, odst. 2, dotčeného vládního nařízení, že spory o vyloučení majetku ze zabavení musí býti provedeny pořadem práva p r o t i s t á t u, tedy nikoliv proti správci.

Přiznavše žalobci jako okresním úřadem ustanovenému správci zabaveného majetku bývalého časopisu »N.« aktivní legitimaci, neposoudily tudíž nižší soudy věc po právní stránce správně.

Čís. 16599.

Zcizitel motorového vozidla ručí nabyvateli, jenž zaplatil zadrženou daň z motorových vozidel, vážnoucí na motorovém vozidle zákonným zástavním právem (§ 21 zák. č. 116/1927 Sb. z. a n.) již v době zcizení, a to bez zřetele na to, zda nabyvatel o nedoplatku věděl, či nikoli.

Na dotčený náhradní nárok se nevztahuje předpis § 933 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1937, Rv II 954/36.)

Žalovaný František Z. prodal v červenci 1932 žalující firmě Josef H. a spol. automobil zn. »Daimler Benz« a při prodeji prohlásil vůči žalobkyni, že na prodaném vozu nevážnou nároky třetích osob. Uvedené motorové vozidlo koupil žalovaný sám dne 17. května 1932 prostřednictvím Dr. W. H., advokáta v Č. T., z pozůstalosti po zemřelém Hanuši A. a obdržel od zprostředkovatele potvrzení okresního úřadu v Č. T., že vůz jest odhlášen z provozu a kromě toho také potvrzení Dr. W. H. samého, že na automobilu, o nějž jde, nevážnou žádné nároky ani daně. Žalující firma prodala poté koupený automobil v dubnu 1933 firmě »Z.«. Dne 22. září 1934 byla pak platebním rozkazem finančního inspektorátu v N. B. ze dne 22. září 1934 naposledy uvedené firmě »Z.« předepsána daň z motorových vozidel v částce 962 Kč 50 h, která vážla na prodaném vozidle za dobu od 1. července 1931 do 30. června 1932. Ježto pak firma »Z.« sama zaplatila dotčenou daň